

Landssvikforordningen er datert 15. desember 1944 og har tilbakevirkende kraft helt til krigens første dag til tross for at grunnlovens § 97 bestemmer at ingen lov må gis tilbakevirkende kraft, en mildere lov kan det, som gir innrømmelser i forhold til en strengere, men aldri en lov som er strengere i seg selv. Det har i det siste vært stille om dette oppgjøret, avisene tar ikke inn artikler om det som tidligere. Hva kan grunnen være? Det kan ikke være noen annen grunn enn at de er redde for noe, myndighetene er redde for at sannheten skal komme for en dag. Og har landssvikoppgjøret kommet under debatt i avisene, altså offentlig, ville det ikke være til oppgjørets fordel, tvertimot, det ville for lenge siden vært blottstillet som et maktmisbruk mot gode landsmenn, som administrerte landet under krigen og under en vanskelig tid på en god måte, forholdene tatt i betraktning. En kan bare tenke på det faktum at folk med gjeld opp under ørene, betalte sin gjeld og var gjeldsfrie ved krigens slutt i motsetning til 30-årenes tvangsauksjoner. Det som NS foretok seg under krigen var straffbart alt mulig i følge London-regjeringen, for eks. snøbrøyting, det å tjenestegjøre i politiet, å være ordførere og å administrere lov og rett i det hele tatt, alt skulle flyte. Men hvis det skulle være slik London-regjeringen ønsket, hvordan ville forholdene under krigen ha vært? Det kan enhver tenke seg. Det er ikke noe som heter tysk administrasjon. Det vil si at tyskerne ville ha grepet inn, såfremt nordmennene ikke selv hadde overtatt. Det beviser forholdene i Danmark bl. a. I København ble politiet satt ut av kraft i 7 måneder på grunn av at tyskerne mistenkte det for sabotasje. Men tyskerne overtok ikke i det hele tatt. Danskene måtte klare seg som best de kunne. Til slutt måtte etableres et sivilt vaktvern, da forholdene selvsagt ble helt uholdbare. Om dette kan man lese statsadvokat Trolles bok "7 måneder uden politi".

De frigjøringen var et faktum 8. mai 1945, måtte alle som var i politiet gå som takk for godt arbeid med å holde ro og orden. Det samme gjentok seg i administrasjonen.

Paragraf 86 i straffeloven er benyttet i landssvik-
arordninger. Denne paragraf har imidlertid ikke noe der å gjøre.
Paragraf 86 er beregnet på krigstid, mens Norge ikke var i krig
etter 10. juni 1940 etter på nevnte tidspunkt å ha kapitulert
betingelsesløst i Trondxx

heim overfor tyskerne og etter nevnte tidspunkt å ha innlevert alt sitt krigsmateriell. Det samme gjentok seg med tyskerne overfor seiersmaktene i 1945. De kapitulerte betingelsesløst, og det ble aldri sluttet fred og blir det heller ikke etter gjenforeningen med Øst-Tyskland. Det viser at den betingelsesløse kapitulasjon var en fredslutning og gjorde samme tjeneste som om det var sluttet fred. Vi kan derfor analogisk slå fast at den betingelsesløse kapitulasjon mellom Tyskland og Norge 10. juni 1940 var en fredsslutning, og krigen var dermed opphødt i Norge. Det var ingen som meldte seg inn i NS eller vervet seg som tyske frontkjemper før 10. juni, men senere sto det enhver fritt å gjøre det. Men hvordan med den norske regjering i London? Forholdet var ganske enkelt at den ikke var krigførende. Den var alltid av engelskmennene betegnet som den norske eksilregjering. Den hadde således ingen alliert status, og de nordmenn, som var i England, var frivillige i engelske uniformer, akkurat som frontkjemperne var å anse som frivillige i tyske. Det var like mange frivillige i tysk tjeneste som i engelsk, ca. 15.000 på hver side. En hendelse i England under krigen beviser at Norge ingen alliert status hadde. I Skottland var det forlagt en norsk brigade på 2.500 mann, som forøvrig aldri var i kamp. Det falt 3 mann, men dette må skyldes enkeltaksjoner, og ikke på grunn av brigadens manøvrer. Mot slutten av krigen, ble et fallskjermkompani, som tilhørte brigaden, beordret til Norge for å ta seg av oppryddingen der. Imidlertid hadde kompaniet et 50-ørestillegg, og dette ble da tatt bort på grunn av at de skulle ut av landet. Da streiket de. Men følgen av dette ble at engelskmennene arresterte, internerte og avvepnet dem. De ble sittende helt til frigjøringen, hvorefter de ble sendt til Norge og deltok bl. a. i innmarsjen i Kristiansand S. Denne episoden betyr til fulle at Norge ingen alliert status hadde etter 10. juni 1940. Jeg har ennå aldri hørt at den ene allierte arresterer den annen. Den norske regjering i London ble alltid kalt den norske eksilregjering.

At Norge med en regjering som hovedsakelig besto av militærnektene, gikk til krig mot verdens sterkeste krigsmakt, var intet annet enn en tragedie. Landet var forøvrig praktisk talt det eneste okkuperte land som gjorde det. Den franske Maginotlinje holdt jo som bekjent ikke, og da de allierte trakk seg ut av Narvik-området i 1940, falt hele motstanden sammen som en tomsekk. Militærnekterne er dessuten så freidig at de påstår de var de første som slo tyskerne i kamp, da tyskerne foretok en taktisk manøvre ved Lapphaugen i Lavangen og trakk seg tilbake. Det ene jubileum vedrørende krigen har avløst det andre. Nå sist feiret kong Olav 50-årsjubileum for 9. april 1940. Her var det stort fremmøte på

Vi nevnte ovenfor at krigslover ble benyttet overfor landssvikerne, bl. a. § 86 i straffeloven om bistand til fienden. Men var det ikke bistand til fienden når flere hundre tusen av Einar Gerhardsens tilhengere arbeidet i tyske forlegninger og på tyske anlegg uten å bli straffet? At de gikk fri skyldtes at de utgjorde en stor del av Arbeiderpartiets velgermasse. Den samme Einar Gerhardsen var forøvrig ikke snauere enn at han som ordfører i Oslo og etter at seieren var vunnet i 1945 tilskrev samtlige etater i Oslo kommune med anmodning om å angi NS. Dette forplantet seg selvsagt til Østlands- og Sørlandsonrådene.

Det er nå på tide at de gode nordmenn, som ble rammet av oppgjøret, får oppreisning. Det er ingen fri presse, som det reklameres med, så lenge som landssvikoppgjøret er tabu i norsk presse. Kommunismen er nå knust, tingene skjer fort i dag, og nå burde våre frontkjempere få oppreisning, som kjempet mot kommunismen og delvis ga sine liv for sin sak.

Under behandlingen av saken mot Reidar Maaland den 6. august 1945 avgjorde Høyesterett med 6 mot 4 stemmer at medlemskap i NS var straffbart. De som stemte i mot var dommerne Alten, Fougner, Lassen og Hanssen. Det var med andre ord sterk dissens ved avgjørelsen idet over halvparten stemte i mot. Det forelå sterk tvil og tvilen skal komme tiltalte til gode. Det synes rart at 4 høyesterettsdommere med den rettspraksis de har ikke første at forholdet ~~at forholdet~~ var straffbart. Det gjaldt § 86 i straffeloven om bistand til fienden under en krig. Det er riktig at det var krig, men Norge var ikke krigførende etter 10. juni 1940 hvor Norge kapitulerte betingelsesløst og det faktisk hersket fredstilstand mellom Norge og Tyskland, og at det da skulle være straffbart å opprettholde næringsliv og administrasjon, det var dette som de 4 dommere ikke første.

Det var 100.000 landssvikere. Med pårørende vil de utgjøre 1/5 av befolkningen i Norge.

Når NS-medlemmer var for retten, ble de anklaget for å svekket Norges kamp. Hva gikk denne kampen ut på? Det var jo en del frivillige som deltok i engelske styrker og en del av dem falt, men de var frivillige og kunne ikke påføre norske bergere noe ansvar. Brigaden, som var forlagt i Skottland på 2.500 mann, var aldri i kamp, det sier seg jo selv, det forekom jo aldri krigshandlinger der. En del av aktiviteten må antas å foregå på østtuene der. En episode under krigen belyser dette. Kong Haakon VII skulle ha en mottagelse i Edinburgh under krigen og i den anledning hadde han innkalt en avdeling marinesoldater som skulle paradere. I forveien hadde de vært på en ølstue og drukket øl. Da de var oppstillet og kongen skulle skritte av avdelingen, klarte de ikke å holde vannet, som rant nedover den fine marmortrappe de sto på.